Р Е Ш Е Н И Е
№ 2170

гр. София, 01.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 5 състав,** в публично заседание на 07.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **559** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 118 от КСО.
Образувано е по жалба на С. К. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], [жилищен адрес] вх. „Б", ет. 5, ап. 32, срещу Решение № РО-796 / 05. 12. 2012 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване", с което е оставена без уважение жалбата срещу разпореждане № 212-00-8870-1 / 26. 10. 2012 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.
В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон. Твърди, че времето, през което е останал без работа, поради незаконно уволнение му се зачита за осигурителен стаж, на основание чл. 9, ал. 3, т. 2 от КСО. По същество моли, съдът да постанови решение, с което да се отмени оспореното решение на ръководителя на СУСО.
Ответникът - Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване", чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Със заповед № 2 / 11. 02. 2010 г. е прекратено трудовото правоотношение на С. К. С. „Ловно-рибарско сдружение С.-юг".
С решение от 04. 10. 2010 г. по гр. д. № 16268 / 2010 г. на СРС – 78 състав е признато уволнението за незаконно и е отменена заповедта за прекратяване на трудовото

правоотношение. Решението на СРС, влязло в сила на 18. 07. 2012 г.
Със заповед № 12 / 28. 08. 2012 г., жалбоподателят С. е възстановен на заеманата от него длъжност.
Със заповед № 13 / 29. 08. 2012 г. е прекратено трудовото правоотношение на С., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ.
Видно от служебна бележка изх. № 3419 / 05. 09. 2012 г. на Агенцията по заетостта, от 05. 09. 2012 г. С. е регистриран като безработен.
Със заявление № 212-00-8870 / 16. 10. 2012 г. жалбоподателя С. К. С., е поискал отпускането на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО.
С разпореждане № 212-00-8870-1 / 26. 10. 2012 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО, тъй като лицето няма осигуряване за 9 месеца от последните 15 календарни месеца във фонд Безработица. Разпореждането е връчено на 01. 11. 2012 г.
С жалба, вх. № 94С5-1305-1 / 13. 11. 2012 г., е обжалвано горепосоченото разпореждане пред главния директор на СУСО.
С Решение № РО-796 / 05. 12. 2012 г. на Главен директор на Столично управление „Социално осигуряване", е оставена без уважение жалбата на С. и е потвърдено разпореждане № 212-00-8870-1 / 26. 10. 2012 г. на длъжностното лице по чл. 54ж от КСО. Решението е връчено на 10. 12. 2012 г.
С жалба вх. № 94С-3651-1 / 19. 12. 2012 г., жалбоподателя е оспорил решението на главния директор на СУ „СО", пред съда.
При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:
Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което подадената жалба е процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:
Оспореното решение е издадено от компетентния орган, посочен в чл. 117, ал. 1 от КСО, като същото се отнася и за издаденото разпореждане, видно от представената Заповед № 225 / 09. 08. 2012 г. на директор СУСО.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и отговарят на допълнителни изисквания посочени в закона.

В конкретния случай спора е единствено по отношение на правопораждащия факт от най-малко 9 месеца осигурителен стаж.

Действително, съгласно чл. 9, ал. 3, т. 2 от КСО (в съответната редакция), за осигурителен стаж се зачита и времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а, ал. 1 са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването им на работа, но не по-късно от 14 дни от влизането в сила на акта, с който се признава незаконността на уволнението от съответния компетентен орган.

На основание чл. 9, ал. 5 от КСО, осигурителните вноски по ал. 3 са в размерите за фонд „Пенсии" и за допълнително задължително пенсионно осигуряване и Учителския пенсионен фонд.
Изискуемият от закона 15-месечен период преди прекратяване на осигуряването обхваща времето от 29. 05. 2011 г. до 28. 08. 2012 г.

За посочения период тази категория лица нямат статут на такива осигурявани за всички осигурени социални рискове, включително за безработица, а покритият социален риск е само този за фонд пенсии, ДЗПО и УПФ. Лицата нямат качеството на осигурени лица за риска безработица и в случая на жалбоподателя законосъобразно е отказано отпускане на обезщетение по чл. 54а от КСО, като в този смисъл са и мотивите на Решение № 2501 от 20.02.2013 г. на ВАС по адм. д. № 14481/2012 г., VI отд.

В случая жалбоподателя няма право на парично обезщетение за безработица за уволнението веднага след възстановяването му на работа, тъй като не отговаря на условията на чл. 54а, ал. 1 от КСО, а именно - не е подлежал на задължително осигуряване за всички осигурителни социални рискове най-малко 9 месеца през последните 15 календарни месеца преди прекратяване на осигуряването на 29.08.2012 г., тъй като за периода от 11. 02. 2010 г. г. до 18. 07. 2012 г.г. е бил без работа поради уволнение признато от съда за незаконно. От обстоятелството, че това време - от датата на уволнението до възстановяването й на работа - се зачита за осигурителен стаж, не следва друго.

Законодателят е поставил като изискване за наличие на правото на обезщетение принадлежността на правоимащите към категорията на лицата подлежащи на задължително осигуряване за всички социални рискове.

Видно от справка – данни за осигуряването на С. К. С., за периода 01. 01. 2010 г. – 31. 12. 2012 г. (стр. 20-22) за периода след уволнението му м. 02. 2010 г. до възстановяването му на работа, осигуряването на жалбоподателя е с код „18", което съответства на лица, за които времето през което е бил незаконно уволнен се зачита за осигурителен стаж, но от друга страна жалбоподателя не е бил осигурен за всички социални рискове.

При тези, данни правилно е отказано С. получаването на парично обезщетение за безработица, тъй като жалбоподателя не е бил осигурен за риска безработица за 9 месеца от последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на производствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I–во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на С. К. С., срещу Решение № РО-796 / 05. 12. 2012 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване", с което е оставена без уважение жалбата срещу разпореждане № 212-00-8870-1 / 26. 10. 2012 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: